Ο άνθρωπος και ο χρόνος (Αρχ. Κύριλλος Κωστόπουλος, Ιεροκήρυκας Ι. Μ. Πατρών)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 10 Ιανουαρίου, 2016

Ο Τριαδικός Θεός, ως ο Δημιουργός του Σύμπαντος και του ανθρώπου, παρεμβαίνει με την Ενανθρώπηση του Υιού και Λόγου του Θεού Πατρός στον χρόνο.
Η παρέμβαση αυτή του Θεανθρώπου Κυρίου είναι θα λέγαμε μια τομή στον χρόνο, ώστε να παύση ο άνθρωπος να είναι αντικείμενο, προσδιορισμένο απόλυτα από τον χρόνο με δύο ημερομηνίες: γέννησης και θανάτου.
Κάθε στιγμή που συνειδητοποιούμε το παρόν, το οποίο παίρνουμε από το μέλλον, αυτό γίνεται παρελθόν. Χαρακτηριστική είναι η άποψη του **Μ. Βασιλείου**, ο οποίος υποστηρίζει ότι τα συνιστώμενα τον χρόνο στοιχεία είναι τέτοια, ώστε το μεν παρελθόν να εξαφανίζεται, το δε μέλλον να μην φανερώνεται, ενώ το παρόν, πριν καλά καλά γίνη αντιληπτό, να διαφεύγει αμέσως από την αίσθηση: «*Ἢ οὐχὶ τοιοῦτος ὁ χρόνος, οὗ τὸ μὲν παρελθὸν ἠφανίσθη, τὸ δὲ μέλλον οὔπω πάρεστι, τὸ δὲ παρὸν πρὶν γνωσθῆναι διαδιδράσκει τὴν αἴσθησιν;*» (PG 29, 13B).

Ο άνθρωπος, χωρίς τον Ενανθρωπήσαντα Λόγο, γίνεται αντικείμενο του χρόνου και υπόδουλός του. Στα πλαίσια της καθημερινής ζωής, την οποία επιβάλλει ο σημερινός πολιτισμός, Θεάνθρωπος Κύριος και αιώνιος ζωή είναι κάτι το απρόσιτο και ακατανόητο.

Ο Θεός του Ακινάτη και του Ντεκάρτ δεν φανερώνεται μέσα από την εν Χριστώ εμπειρία. Δεν συνιστά τον λόγο της υπάρξεώς μας και τον λόγο όλων των πραγμάτων, αλλά την εξωτερική - αντικειμενική αιτία τους.
Ο Θεός, όμως, της Ορθοδόξου θεολογίας παρεμβαίνει στον χρόνο, για να απελευθερώσει τον άνθρωπο από αυτή την φρικτή αίσθηση που τελικά γίνεται βίωση. Και ακόμη να καταδείξει ότι η πατρίδα του χρόνου είναι η αιωνιότητα.

Η Ενανθρώπηση του Υιού και Λόγου του Θεού Πατρός αναιρεί τον χρόνο, γιατί αναιρεί την ουτοπία της χρονικής αντικειμενικότητος, την ψεύτικη αιωνιότητα ενός «γίγνεσθαι» που είναι δημιουργημένο από τα ανθρώπινα πάθη, την βία, τα συμφέροντα, το μίσος και την κτηνωδία της εκμεταλλεύσεως.

Για τον λόγο αυτό τις ημέρες αυτές ο συναισθηματικός διάκοσμος και η εμπορική εκμετάλλευση φανερώνουν την αποδοχή ενός Θεού που γεννιέται στα όρια του θανάτου Του. Μέσα στα φωταγωγημένα σπίτια και μαγαζιά μας κυκλοφορεί ανατριχιαστικά η παγωνιά του θανάτου του Θεού. **Γιορτάζουμε αυτές τις ημέρες**

τα του Θεού χωρίς τον Θεό. Ο Θεός έχει απομείνει απρόσιτος, ένα νεκρό αντικείμενο της εμπαθούς σκέψεώς μας.

Για τον λόγο αυτό η πίστη στον Ενανθρωπήσαντα Λόγο του Θεού Πατρός είναι δυναμική γνώση και αυτογνωσία και όχι ιδεολογική αποδοχή. Είναι προσωπική εμπειρία και όχι μια θεωρητική αποδοχή και πεποίθηση.

Η Ενανθρώπηση του Λόγου προσφέρεται για μια δυνατότητα προσωπικής σχέσεως με τον Σαρκωμένο Λόγο και για μια υπέρβαση του χρόνου.
Ο άνθρωπος που βιώνει την Σάρκωση του Λόγου εισέρχεται στον Λειτουργικό χρόνο και χώρο. Και τούτο συμβαίνει για τον λόγο ότι η Ενανθρώπηση αναιρεί τον χρόνο, παρεμβάλλοντας την αιωνιότητα της κοινωνίας του ανθρώπου με τον Θεό.

Για τον λόγο αυτό **ο άνθρωπος της αγάπης και της Ορθοδόξου πίστεως υπερβαίνει το χθές, το σήμερα και το αύριο και βιώνει υπαρξιακά την αιωνιότητα**, εξερχόμενος από τον εαυτό του και ζώντας το μυστήριο της κοινωνίας με τον Θεάνθρωπο Χριστό και τους εν Χριστώ αδελφούς του.

(Δημοσιεύτηκε στην Εφημερίδα «Πελοπόννησος» των Πατρών στις 3/11/2015)